

I dette nummer bl.a.:

- Tværfagligt samarbejde i børnehave og vuggestue • Portræt
- Tosprogede elever med handicap
- Hvem tager det demokratiske ansvar, når ingen vil tage det politiske ansvar

LEV Københavns Kommunekreds

B E S T Y R E L S E N

Formand	Danielle Pröschold, Tonemestervej 3, 2400 København NV Tlf. 40 13 70 16 . E-mail: danielle@proschold.dk
Næstformand	Anette-Marie Frimann-Jensen, Hvedevej 32, 2700 Brønshøj Tlf. 38 89 20 23 . E-mail: olesen@jensen.mail.dk
Kasserer	Eva Gjøe, Højmoselvej 10, 2400 København NV Tlf. 39 66 18 56. E-mail: gjoe@email.dk
Sekretær	Birte Lynghøj, Ole Borchsvej 18, 2500 Valby Tlf. 36 17 64 15 . E-mail: lyngjens@outlook.com
Bladsekretær	Egon Pedersen, Emdrupvej 139, 2400 København NV Tlf. 39 69 38 06 . Mobil 20 85 38 06 E-mail: slet@kantorparkennet.dk
Webmaster	Per Jonasson, Panumsvej 21, 2500 Valby Tlf. 36 45 40 43 . E-mail: per@valby.eu
Bestyrelsesmedlem	Gitte Svarre, Holmbladsvænge 1, 1., 2300 København S Tlf. 20 74 27 63 . E-mail: louisemalene@webspeed.dk
Bestyrelsesmedlem HB-medlem	Steen Stavngaard, Monrads Allé 46, 2500 Valby Tlf. 36 46 37 83 . E-mail: ss@sag.dk
Bestyrelsesmedlem	Vibeke Holscher, Apollovej 18, 2720 Vanløse Tlf. 28 91 38 52. E-mail: vh@nh-lndskab.dk
<hr/>	
Redaktør *)	Lasse Rydberg, Borgmester Jensens Allé 31 A 2100 København Ø . Tlf. 35 38 46 90 E-mail: lasse-ellen@comxnet.dk
Kritisk revisor *)	Mogens Rasmussen, Dublinvej 4, 2300 København S Tlf. 32 58 98 94/61 79 98 94 . E-mail: tana@vip.cybercity.dk

* Er ikke medlemmer af bestyrelsen, men medlemmer af Kommunekredsen

I N D H O L D

Lederen. Af <i>Danielle Pröschild</i>	side	5
Tværfaglighed i børnehaven og vuggestuen. Centerbørnehaven og Vuggestuen. En samtale om faglighed. Af <i>Lasse Rydberg</i>	side	9
Portræt. Min karriere i at blande sig. Et portræt af et liv som forælder som slutter med livet. Af <i>Lasse Rydberg</i>	side	15
Kulturforskelle i arbejdet med handicappede. Tosprogede elever med handicap. Af <i>Lasse Rydberg</i>	side	21
Idrætsskolen for Udviklingshæmmede	side	27
Kronik. Hvem tager det demokratiske ansvar, når ingen vil tage det politiske ansvar? Af <i>Lena Rosenkilde</i>	side	29
Klumme. Af <i>Lasse Rydberg</i>	side	36

ANNONCER, SATS OG TRYK

Rosengrenen ApS · Hovedgaden 8 · 8670 Låsby

Tlf. 86 95 15 66 · kl. 8.30-12.00 og 12.30-15.00 · Mail: info@rosengrenen.dk

– hvortil alle spørgsmål vedr. annoncer bedes rettet.

Udgivelsesplan

Her er der en oversigt over LEV Københavns udsendelser samt deadline for aflevering af stof. Tag denne plan med i jeres planlægning, så skaffer I jer adgang med oplysning om arrangementer og lign.

	Vi skal have dit bidrag senest	Udgives
Blad nr. 1	19. december 2014	Januar 2015
Blad nr. 2	25. marts 2015	April
Blad nr. 3	24. juli 2015	August
Blad nr. 4	6. oktober 2015	November

Leder

Af Danielle Pröschold
formand for
LEV København

Snart nærmer julen sig og dermed også årets afslutning. Jeg vil derfor se tilbage på, hvad vi har arbejdet med i 2014.

Vi har brugt en del tid på problematikken med pædagogernes ledsagelse, efter at Kommunernes Landsforening i foråret meldte tydeligt ud, at det ikke var lovligt, at beboerne på bostederne betalte for både pædagogernes løn og deltagelse i ferier, ture eller anden ledsagelse. Københavns Kommune reagerede i første omgang med at aflyse alle bestilte ferier men endte med at bevilge midler til udgifterne i 2014. Københavns Kommune har heldigvis været en af de kommuner, som dækkede udgifterne til pædagogernes løn men ikke udgifterne til pædagogernes deltagelse i diverse aktiviteter. Derfor var det ikke de helt store summer, kommunen skulle finde på budgettet. Som organisation har vi skullet gøre en indsats for at henlede politikernes opmærksomhed på problemet, vi har derfor deltaget i møder og

skrevet breve til både Socialudvalget, Socialborgmesteren og Borgerrepræsentationen. Sammen med de andre organisationer er det lykkedes os at få politikerne til at bevillige 5,5 mill. til pædagogernes ledsagelse med beboerne i 2015. Nu håber vi, at der kommer en politisk beslutning på området i løbet af det kommende år, som giver beboerne på bostederne et lovmedholdeligt krav på x-antal timer til ledsagelse.

Flere af medlemmerne i bestyrelsen har også siddet med ved bordet i forhandlinger med Socialforvaltningen vedrørende besparelser på dagtilbudsområdet. Det har været og er en kamp om at fastholde ordentlige økonomiske rammer for dagtilbuddene - samt at forhindre en sammenlægning af selvejende med kommunale institutioner. Det er en proces, der ikke er endeligt afsluttet endnu, men indtil videre har man opnået, at den selvejende status oprethol-

Fortsættes side 7

des. Fordelingen af besparelserne er man i skrivende stund ikke færdig med at beslutte.

Et af de helt store debatområder, som vi har deltaget i mange møder omkring, både som repræsentanter i Handicap- og Centerrådet, er problemerne omkring Handicapcenteret. Den 13. oktober 2014 afleverede analysefirmaet "Implement Consulting Group" deres redegørelse om Handicapcenteret. De havde tre forslag til ændringer på centeret, som alle er blevet godkendt af Socialforvaltningen, og som skal være implementeret senest den 1. marts 2014:

- At alle brugere tilbydes en fast sagsbehandler med ansvar for den samlede sag inden for rammerne af det politisk fastsatte serviceniveau og styringsmæssige rammer.
- At den faste sagsbehandler arbejder i et tværfagligt team af kolleger, som kan dække ind og supplere med kompetencer i sager, der kræver specialiseret viden ud over, hvad den enkelte sagsbehandler kan rumme fagligt.
- At det tværfaglige team er organisatorisk backup i tilfælde af fravær eller jobskifte.

Dette sikrer, at borgerens sag er kendt, så borgeren ikke skal starte forfra ved den faste sagsbehandlers eventuelle fravær og/eller akuthenvendelser.

Desuden anbefalede man også en flytning af Handicapcenteret. Det er derfor besluttet at lede efter nye lokaler til Handicapcenterets 250 brugere.

Det var et lille udpluk af årets sager. Vi fortsætter ufortrødent vores arbejde i det kommende år og minder lige om, at personalet på bostederne bedes huske at kontakte os, hvis de har beboere uden pårørende, da LEV København fortsat giver julegaver til disse beboere. Se opslag inde i bladet.

LEV ønsker alle sine medlemmer en glædelig jul og et godt nytår.

Tak til Dorte Mørk

Mange af vore læsere kender sikkert Dorte Mørk. Hun har været eminent til at sørge for, at mennesker med udviklingshæmning uden pårørende, som bor i København, har fået en julehilsen og -gave fra LEV København. Dorte har lagt et stort og omhyggeligt arbejde i det - til stor glæde for modtagerne. Desuden har Dorte fra 2008-2010 også været kasserer i LEV København.

Dorte har besluttet at trække sig tilbage, og bestyrelsen i LEV København vil derfor gerne takke Dorte for den kæmpe indsats, som hun har ydet og ønske hende alt godt fremover.

Tværfaglighed i børnehaven og vuggestuen

Centerbørnehaven og Vuggestuen: En samtale om faglighed

Af Lasse Rydberg

Børnehave med udspring fra et hospital

I sommeren 2013 indviede Centerbørnehaven i København en helt ny arkitekttegnet legeplads. Det interessante ved denne legeplads er, at den er videnskabelig skabt til børn med handicap. Legepladsen blev gjort til genstand for en artikel her i bladet, mens selve børnehaven fik en beskeden omtale. Det med at betone det videnskabelige så markant har skabt en legeplads, der fortjener at berømmes, og kan, som jeg skrev, være dansk råstof til eksport. Men hvad med

børnehaven der også er vuggestue, er det også et sted, der betoner det videnskabelige som grundlag for sit virke? Ja, det er det, og det er det, der gør institutionen interessant.

Medens danske særfororgsinstitutioner gjorde sig fri af en lægelig ledelse for at udvikle sig til at blive special- og socialpædagogiske institutioner, blev Centerbørnehaven og Vuggestuen med initiativ fra *Samfundet og Hemmet for Vanføre* etableret i begyndelsen af 1950'erne med en pla-

Fortsættes side 10

cering og tæt tilknytning til Ortopædisk Hospital. Ikke fordi institutionen var lægelig ledet, men den knyttede sig til et tværfagligt samarbejde, med udgangspunkt i en videnskabelige tradition, som man kender fra medicinen. I 1964 får Centerbørnehaven og Vuggestuen sit eget nybyggede hus på en stor grund bag Ortopædisk Hospital.

Jeg besøger Centerbørnehaven og Vuggestuen på Halloween-dagen, og møder små uhyggelige hekse, levende skeletter, farlige sørøvere, hæslige spøgelse og en politimand med drabelig cykelstyrverskæg. Men hvor skrækslagen jeg end burde være, så kan en nok så omhyggelig forvandling, ikke skjule skønne unger optaget af glæden ved leg eller træning eller begge dele på en gang.

Centerbørnehaven og Vuggestuen har plads til 38 børn fra 0 år til skolealderen. Det er børn, der alle har funktionsnedsættelse af forskellig karakter, men alle har et motorisk handicap, langt de fleste med cerebral parese men også børn med muskelsvind, rygmarvsbrok og beslægtede lidelser. Mange af børnene har også nogle kognitive vanskeligheder, bl.a. problemer med korttidshukommelse, koncentration, holde fokus også selv om de intelligensmæssigt er inden for normalområdet. Rigtig mange af børnene har en lang bearbejdningsstid. Spørger man dem om noget, kan der gå lang tid før de svarer, som regel altid rigtigt – det kan være grund til, at man tror, at de ikke kan svare.

Den eksperimenterende børnehave

Jeg mødes med leder *Inger Zapffe*, souschef *Helle G. Christiansen* og afd.leder *Iben Hurup Nielsen*. Jeg får udleveret flere pjecer og et stort omfattende ydelseskatalog. Jeg skal love for at børnehavens mål, strategier, arbejdsformer m.m. er særdeles velbeskrevne.

Som ny forælder må man være meget velorienteret. Det at beskrive sin virksomhed så omfattende og grundigt, knytter sig til børnehavens centrale projekt, at bygge sit arbejde på videnskabelige resultater. Man er ikke i tvivl, når man møder stedet, det sætter en ære i at kunne svare.

På vejen rundt i huset møder jeg hele tiden den særlige tilgang til arbejdet, at ville inddrage nyt og eksperimenterer. Ved et kig ind i køkkenet får jeg hastigt at vide, at man arbejder med særlig kost, kalder det "hjernemad" (oversat til dansk), der bl.a. arbejder med hvilke råvarer, der er godt for børn med f.eks. cerebral parese og med en specialuddannet kok med viden om ernæringsvidenskab.

Et rum er indrettet til bibliotek, med massevis af børnebøger stillet i orden, som man skal på et ordentlig bibliotek, og med store læse-pude-sække og en fin læsebelysning. Tænk et bibliotek i en børnehave og vuggestue for børn med funktionsvanskeligheder, det er tydeligt for mig, at man ikke vil begrænse sit syn på børnenes muligheder. Sanserummet er i dagens Halloween-ansættelse blevet dunkelt og uhyggeligt, og et stort skab lukker sine låger op til en uhyggelig hule med edderkoppespind og værre ting, det er der slikskålen bor, mod skal der til, især når en dinglende arm slår let til en, når man er på jagt efter et stykke slik.

Faglig tværfaglighed

Centerbørnehaven og Vuggestuen er som alle andre lignende institutioner. De skal udarbejde en samlet handleplan for institutionens virksomhed, der bygger på den viden, man har om børns udvikling og trivsel. Men Centerbørnehaven har den helt særlige opgave, at der skal udarbejdes en handleplan for det enkelte barn, der bygger på at få en så fyldestgørende viden om

det som muligt. Et grundlag for at skaffe sig den viden er dels at sikre sig en optimal metode til at beskrive børnene, og dels at denne beskrivelse skal ske i et tværfagligt samarbejde, hvor forældrene indgår som en nødvendig samarbejdspartner. Metoden er en beskrivelse af, hvordan man undersøger barnet, hvor intet vigtigt overses, og at barnets udvikling følges over tid. At der er et fælles sprog mellem fagfolk og forældre, og at dette arbejde understøtter samarbejdet mellem forældre og fagfolk.

I vor samtale betones hele tiden samarbejdet, Centerbørnehaven står ikke isoleret, den er en part i et samarbejde med hospitaler, Spastikkerforeningen og dens institutioner, med hele Elssas Centret (et forskningscenter), med andre specialbørnehaver, med videns centre m.m.

Det tværfaglige samarbejde er stadig et vigtigt grundlag, der blev skabt dengang børnehaven var nært knyttet til Ortopædisk Hospital, hvor der fortsat er et nært sam-

arbejde med lægerne på Hovedstadsregionens hospitaler. Personalesammensætningen fortæller også om tværfaglighed, 15 pædagoger, 4 fysioterapeuter, 2 ergoterapeuter, ernæringsuddannet kok m.fl.

Med udgangspunkt i forskningsbaseret viden

Man taler meget om det faglige niveau, det er en følge af, at flere faggrupper griber ind over hinandens fagområder. Viden om det enkelte barn og de individuelle intensive tilbud, der skal udvikles kommer fra mange sider. I dag ved man, at viden om mennesket skabes af mange forskellige faglige aktører, ingen enkelt ekspert kan klare den opgave alene. Det er derfor det er så vigtigt, når det f.eks. gælder børn med handicap, at de kan blive set af mange med særlig adgang til at forså deres funktionsnedsættelser.

For at kunne manøvre i et tværfagligt

Fortsættes side 12

samarbejde er det at søge udgangspunkt i forskningsbaseret viden afgørende for arbejdets troværdighed og resultat. Men viden er altid under pres. Er det vi siger der er den rigtig viden nu også rigtig? Det tværfaglige samarbejde medvirker til den gode uenighed, der sikrer, at viden hele tiden er under forandring.

Når det gælder behandling af handicappede kan man let komme til at hælde til en særlig behandlingsform. Da jeg synes, jeg i samtalen hørte om måder at arbejde på, der knytter sig til en særlig behandlingsform, fik jeg svar på tiltale. Nej, siger Inger Zapffe, vi har ikke nogen bestemt skole, vi tager det der er godt fra de enkelte koncepter, der passer til det enkelte barn.

Hverdagen

Kl. 8.00 kommer de fleste børn med handicapbus, og den kører dem hjem enten kl. 15.00 eller 16.00.

Den daglige pædagogiske indsats foregår på hver af de 4 stuer: Hestestalden, Løvegrotten, Troldehøjen og Andedammen – og naturligvis på den berømmede legeplads. Grupperne er relativt store, og det har man

valgt, så der er mulighed for, at der er nogle at vælge mellem, når gryende venskaber skal opstå.

Den pædagogiske indsats handler naturligvis om at give børnene en tryk barndom, hvor de bliver set, hørt og anerkendt. Det handler om at blive så selvhjulpne som muligt, og her er strategierne og metoderne omfattende. Men livet leves med venner, så der er fokus på evnen til at indgå i sociale sammenhænge.

Hvert barn har mulighed for at få op til 5 behandlinger à 45 minutter hos fysio- og/eller ergoterapeut pr. uge, hvor hensigten er, at barnet får behandling hver dag. Der bliver lagt vægt på, at træningen bliver overført til dagligdags situationer og er en praktisk side af det tværfaglige arbejde.

En tidlig indsats

Centerbørnehaven er med tiden også blevet en vuggestue. Det betyder, at der kan skabes en meget tidlig indsats. Som besøgende kan jeg se for mig, at børnehaven kan yde en indsats medens barnet er 0 år og forældrene har barselsorlov. Et forældre-barn relateret program.

Uddannelse

Når man er en institution, der fagligt gerne vil relatere sig til videnskabsbaseret viden, er uddannelse nødvendig. Dels er børnehaven et uddannelsessted for studerende. Det stiller krav til det faglige arbejde, for en studerende har krav på et højt niveau, ellers er det spild af god tid, der ikke kan gøres om. Dels har man som medarbejder brug for hele tiden at være i en slags efteruddannelse. Det sker naturligvis i det daglige i samarbejdet med kollegaer og forældre, i samarbejdet med læger og hospitaler m.m. Men der er også behov for, at institutionen ser sig selv som en arbejdsplads, der har pligt til at formidle ny viden, skaffe supervision og rådgivning, det sker som en naturlig del af det planlagte personalesamarbejde.

Rejsen til Amerika

Vi har talt en del om plads til at lege, leg i træningen, om at lege sammen, i det hele taget at kunne lege. Her er der et særligt fokus, at man skaber rammer for, at leg kan

opstå og udvikle sig. En sådan udvikling er rejsen til Amerika. Inger Zapffe fortæller om nogle børn, der begynder at lege far-mor-og-børn på stuen. Som i al leg tilfører børnene hver for sig nogle ting, leg er ofte at ændre handling og skifte kurs. Pludselig bliver der pakket en lille kuffert, for den var der på stuen, og legen fortsætter ud ad stuen og ned ad gangen som en lang rejse. Da en voksen spurgte dem hvad de legede, svarede de: "Vi rejser til Amerika". – At tage udgangspunkt i forskningsbaseret viden i sin virksomhed er absolut en rejse, der er ingen mulighed for at blive på stedet og gøre, som man plejer.

Centerbørnehaven og Vuggestuen
Borgervænget 11
2100 København Ø
Tlf.: 39 20 87 40
www.centerbh.dk

Egon Pedersen er også en god førstetenor, her på vej til mandskorskoncert - og også på vej mod de 80 år.

Min karriere i at blande sig

Et portræt af et liv som forælder som slutter med livet

Af Lasse Rydberg

Forleden modtog jeg en indkaldelse til generalforsamling i UiU's Venner (gamle og nye elever og forældre til Ungdomsskolen i Utterslev). Foreningens ophavsmand og formand *Egon Pedersen* ønskede at træde tilbage, 33 år måtte da være nok. Det lykkedes ikke, Egon Pedersen er nu på vej mod det 34. år. Det er vist typisk for Egon

Pedersen, han bliver på sin post som forælder, når det nu skal være.

Egon Pedersen er det, som mange forældre til udviklingshæmmede kommer til at erkende, at en aktiv forældrerolle er en del af deres liv, det slutter ikke før livet slutter. Når jeg har valgt at portrættere Egon Pedersen,

Fortsættes side 16

skyldes det ikke kun, at han siden han blev far til et barn med udviklings-hæmning har været særdeles aktiv, men især at han har været med helt tæt på den forrygende udvikling, der har været i den næsten menneskealder, hvor Egon Pedersens rolle som forælder er blevet en væsentlig del af hans liv.

I 45 år har Egon Pedersen været aktiv som forælder, med støtte fra sin kone Tove, der i alle årene har været synlig og nærværende. Om dengang det startede siger Egon: "Jeg begyndte at blande mig dengang, da vores datter Sussie blev syg. Hun blev født normal, men da hun var 1½ år blev hun syg og gik i koma. Da vi fik hende hjem efter 8 uger på Dronning Louises Børnehospital var hun bare en klump kød, der intet kunne. Vi havde det ad helvede til, hun kunne ikke høre, ikke gå, der var nul reaktion, og hun blev henvist til Åndssvageforsorgen med den besked, at vi lige så godt kunne opgive hende, der var ikke noget at hente".

Det er i denne choktilstand, at der i Egon langsomt vokser den nødvendighed, der bliver hans liv, hans trang til at blande sig, som han kalder "min karriere i at blande sig".

Egon husker de første år, hvor de får henvisninger til det ene og det andet, bl.a. til talepædagog, den senere så berømte Ingrid (fra Ingrid og Lillebror). Hvor Sussie skulle bæres rundt i sporvogne fra sted til sted, og om et sted i Teglgårdsstræde, hvor de små trækkerpiger falder i svime over det yndige barn, for Sussie er yndig og er det stadig.

"Til sidst blev vi trætte af at rende fra det ene til det andet, vi skrabede alle de penge sammen vi kunne og købte en Fiat 600, Tove fik først kørekort".

Da Sussie begyndte at kunne være lidt hjemmefra, kom hun i en alm. børnehave beliggende på 3. sal. Meget hurtigt syntes man der, at det var synd for hende, at hun

blev drillet og nedværdiget af de andre børn, og man forslog, at hun kom i en specialbørnehave. Der kom hun til at gå nogle år, og der siger Egon, der startede min karriere med at blande sig – og det har han gjort nu i 45 år.

På spørgsmålet om, hvorfor blande sig, siger Egon: "Vi blev ikke behandlet pænt, de handicappede blev ikke behandlet pænt, du kan ikke kritisere dem, uden at vide noget".

For Egon kom det også til at handle om, at viden er vigtig, når man vil have indflydelse, og Egon har gennem alle årene gjort det til en dyd gennem samarbejdet med myndigheder og institutioner at få de væsentligste informationer gjort tilgængelige. Egon er stadig den, der kommer med dokumenter, som han opsnapper med særlig næse for hvor og hvornår, de er der.

Egon kom i specialbørnehavens bestyrelse og lærte John Møller at kende, Landsforeningen LEV's mangeårige formand og senere direktør – det med at skaffe sig viden lærte Egon i det første job som forælder.

Grundtemaet i Egon arbejde som aktiv forælder var, at der altid er håb. Oplevelsen af at hans datter var blevet spået et liv uden liv. Det syn, han mødte på de handicappede, hvor håbløst det havde set ud, kom til at ændre sig.

"Jeg mødte medarbejdere, der fik mine øjne op for, at der var håb, at selv de svageste kunne komme til at udvikle sig".

Omkring Egon var der i disse år et opgør i synet på udviklingshæmmede. I dette opgør blev forældre involveret, som betydningsfulde og forstået som centrale personer i det handicappede barns liv. De havde også en nøgle, der kunne lukke op til nye muligheder og ny tro. Sussie var den første generation af børn med handicap, som ikke automatisk blev sendt på en anstalt. Forældreopgøret i årtierne før havde virket,

forældre ville beholde deres barn hjemme, og forsorgen indrettede sig i enighed og med stor forståelse efter dette. En ny forælderrolle voksede ud af denne virkelighed.

Det med tilbud om at aflevere sit barn til forsorgen mødte Egon og Tove, et tilbud om at hun kunne komme på en institution på Sydsjælland.

”Vi var i tvivl”, fortæller Egon, ”vi lavede et familieråd, hvor vores ældste datter, der var 15 år sagde: Hvis I sender Sussie væk, så skal I ikke regne med mig. Det blev en afgørende familiebegivenhed, der fik betydning for livet fremover. Den nære følelse, der er mellem de to søskende, er der stadig”.

Sussie var 11 år, da hun kom i skole. Ikke alle børn kom i skole. Igen var det synet på udviklingshæmmede, der stod i vejen, man så dem som uunderviselige (det kan oversættes til næsten intet at håbe på).

For Egon og de andre forældre i den nyetablerede forældrebestyrelse kom det til at handle om retten til undervisning, at alle er underviselige. Senere om retten til livslang uddannelse, der endte med etablering af Ungdomsskolen i Utterslev. Men også om retten til, at alle børn får en individuel undervisningsplan. Forældreindflydelsen var ikke det store tema, for der var skabt et fælles opgør mellem forældre og medarbejdere, man var afhængig af hinanden. Det handlede om kampen for at normalisere de handicappedes liv.

Noget af det første, Egon arbejdede med som aktiv forælder, var, at skaffe midler, for der var dengang ikke økonomi til ekskursioner og lejrskoler. Begrebet fandtes simpelthen ikke, for udviklingshæmmede var nogle man historisk havde isoleret fra samfundet, i bedste fald for at beskytte dem. Med den økonomi, der her blev skabt, mødte man mere og mere den udviklingshæmmede i byrummet.

Det med at skaffe midler bliver et tema i Egons engagement som aktiv samarbejdspartner.

Sussie blev en af de første der kom på den nyoprettede ungdomsskole (UiU). Hun var dårligt nok trådt ind ad døren, før Egon sad i bestyrelsen. Egon bliver her involveret i at udvikle en ungdoms-voksenuddannelse. Igen er Egon midt i et slags pionerarbejde, hvor meget af det han drømte om, nu 33 år efter er realiseret. Og han er stolt af UiU som den ser ud i dag.

For 33 år siden sad Egon på sit arbejde i en stund, hvor han kobled af, og fik ideen til en støtteforening (igen det med at skaffe midler). Ideen blev modtaget positivt, og foreningen kunne starte med Egon som formand – det er han stadig.

Egon følger Sussie på hendes vej, og efter et mellemspil med stor dramatik, hvor Egon blander sig noget så eftertrykkeligt, ender Sussie på aktivitetscentret Koloritten og Egon i dens pårørendebestyrelse. Det er blevet til 28 aktive år på stedet, med et væld af gode initiativer og kampe for at skabe spændende beskæftigelsesmæssige muligheder, og Egon har været den stolte fortæller om nye arbejdspladser på rigtige virksomheder.

”En dag bliver jeg spurgt”, siger Egon, ”om det var noget for os (et par forældre på ”Koloritten”) at lave f.eks. et spisested på det helt nye julemarked, der skal afholdes på Sundbyvang. Vi sagde naturligvis ja, vi havde brug for penge til at støtte de unge. Igen er det historien om donation til arbejdet. Så vi kastede os ud i gastronomiske klassikere med ribbenssteg, pølser, frikadeller, lagkage, kartoffelsalat, kaffe og øl. Spisestedet ”Koloritten” blev en tradition. Vi sluttede med at servere 62 kg ribbenssteg, 800 pølser og 1000 frikadeller. Det gav

Fortsættes side 19

”Koloritten”s kasse mellem 10-12.000 kr. pr. år. Samtidig sørgede vi for underholdningen i spisestedet”.

Nogle gange kunne Egon ikke lade være med at gå til mikrofonen, han er nemlig en habil tenor, der elsker at synge og underholde.

Når man kender Egon, så ser man ham som værende en, der ikke kunne holde fingrene fra noget, altid med på at støtte noget nyt og eksperimentere. Mange artikler i LEV bladet er foranlediget af Egon, han kender den verden de udviklingshæmmede færdes i, og har sans for at se, hvor det nye opstår.

I 10 år har Egon også siddet i LEV Københavns bestyrelse og har gjort en særlig indsats i arbejdet med at udvikle en beskæftigelsespolitik – og været inspirator for dette blad, hvor han har en vigtig administrativ rolle.

45 år i forældrearbejde og –samarbejde

Det er 45 års historie om en udvikling, om Sussie fra at skulle blive anbragt og glemt til at bo i en skøn lejlighed i et nyt botilbud. Den eventyrlige fodrejse er Egons og Toves vej, at næsten alt er blevet en smule bedre end det var før.

Hvad er den største glæde spørger jeg Egon, efter så mange år som aktiv forælder, og han svarer: ”Jeg glæder mig over, når jeg ser Sussie, hvordan hendes liv er blevet”.

Egon var der for snart 50 år siden, da man genopdagede optimismen, og han har bevaret den gennem et langt liv.

EFTERLYSNING

Mennesker der har ydet noget særligt

I portrætserien om:

Mennesker der har ydet noget særligt overfor mennesker med udviklingshæmning uden offentlighedens opmærksomhed efterlyser jeg forslag til en person du synes fortjener en portrætartikel.

*Det kan være en person med udviklingshæmning, en forælder, en søskende, en anden pårørende, en medarbejder, en frivillig... (personen skal agere i København). Skriv en mail til mig eller ring: lasse-ellen@comxnet.dk
Tlf. 35 38 46 90*

Venlig hilsen Lasse Rydberg, redaktør

Se vores hjemmeside på www.levkk.dk

Kulturforskelle i arbejdet med handicappede

Tosprogede elever med handicap – en samtale

Jamal Bakhteyar.

Af Lasse Rydberg

I den politiske debat har indvandrere fyldt rigtig meget. Når det gælder handicapområdet, er debatten nærmest fraværende, selv om mennesker med indvandrerbaggrund har børn, der fylder godt i landets specialbørnehaver og -skoler.

På institutionerne har debatten i flere årtier været livlig. Man mødte børn og deres forældre, der på den ene side var taknem-

melige over, at vi som samfund og institution med åbne arme modtog deres barn, men på den anden side ikke agerede, som vi forventede, de skulle gøre som forældre.

Det er det, denne artikel vil gå på opdagelse i: At gå bag forestillingen om "de fremmede".

Fortsættes side 22

Jeg mødes med Jamal Bakhteyar, en kapacitet når det gælder elever, som kaldes tosprogede. Jamal Bakhteyar er født i Bangladesh (Østpakistan), hvor hans far, der er fra Vestpakistan, var udstationeret. Han er opvokset med tre sprog, i hjemmet talte de urdu, i skolen engelsk og i samfundet bangla. Senere lærte han panjabi, arabisk og dansk. Jamal Bakhteyar studerede arabisk i Kairo, Ægypten, og tog en master i multikulturelt samfund og uddannelsessystem fra University of London, en uddannelse der er en blanding af jura og forståelse af samfund, og som bl.a. handler om emigranternes behov som børn, unge og voksne. Jamal arbejder som lærer på Strandparkskolen i København.

Viden om kulturel baggrund

I 70'erne modtog vi et stigende antal af det vi kaldte "fremmedarbejdere". Det var hensigten, at de skulle være her en kort periode, men mange blev her og fik deres familie til at bryde op og bosætte sig her. Det var mennesker, der kom med et sprog meget få kendte, og for dem var det at komme til et meget fremmed land, da man ikke kunne forstå sproget, og kulturen virkede mere eller mindre fremmed. Det er almindeligt, at er man i en sådan situation, hvor omgivelserne virker fremmede, tænker man, der skal jeg ikke gå ind og blande mig.

Da Jamal Bakhteyar i 90'erne kom fra London med sin mastergrad, undrede det ham, hvor lidt kendskab der var til indvandrerens lande og kultur. Da han skulle forske inden for området, var det meget svært at finde en supervisor på Københavns Universitet. Det var som om viden om minoritetsgruppers kulturelle baggrund fra fraværende. Man havde forsket i minoritetsforhold i Kina og Sovjetunionen, men der manglede kendskab til minoritetsforhold i

Danmark. Det vedrørte deres sprog, kultur og religion, f.eks. hvordan man brugte islam i dagliglivet, familiens opbygning, der var anderledes, end det man havde kendskab til.

Modersmålsundervisning i værdiforståelse

Når der kommer mange indvandrere, så danner de netværk, som nogle gange fungerer som et mini-samfund i sig selv. De kommer med en bagage (ressourcer) de skal bruge her, men for de flestes vedkommende ved de ikke, hvordan den bagage kan bruges. I denne situation opstår diskussionen, om minisamfundet skal forlade sin oprindelige bagage, eller det store samfund skal indstille sig på, at der skal ske noget anderledes, og minoritetsgrupper fortsat kan bruge deres ressourcerfulde bagage. Det er den stadig stående debat, om vi skal bruge deres ressourcer eller ikke, og selv om vi siger ja, så er vi ikke helt afklaret om: Hvordan.

Modersmålsundervisning er en lille del af dette projekt.

Sproget er en vigtig relation til en særlig historie og kultur. Hvis talesproget ikke bliver noget, man bliver uddannet i, at skrive og læse, at debattere, at gå på undersøgelse/opdagelse med, sker der et tab. Jamal mener, at man skal se, hvor stort behov disse mennesker har for at beholde sit sprog, ikke alene sproget men adgang til deres kultur og værdier. Hvis vi går væk fra deres sprogkundskaber vil de i længden miste deres kulturelle forståelse og værdier, og det skaber et tomrum som gør, at børn og unge vokser op med en tvivl om, hvem de er. Der hersker stor tvivl om det vil gavne to-sprogede børn og unge, at få lært deres modersmål, eller kan det bedst betale sig at få dem til kun at lære dansk.

Oprindeligt havde modersmålsunder-

visningen også en anden pointe. Skal du lære et andet sprog, og her er dansk et fremmedsprog, skal du kunne beherske dit modersmål, der er et fundament for tilegnelse af andre sprog. I den tredje generation af tosprogede børn, har man ikke det stærke fundament i det oprindelige sprog, og Jamal spørger: Hvad vil man så gøre? Og fortsætter. Jo mere du satser på det andet sprog (dansk), vil det oprindelige sprogfundament vakle. Problemet er, at det skaber splittelse i barnets hoved, hvad er det jeg skal forholde mig til, skal jeg lytte til mine forældre eller til min lærer. Modersmålsundervisningen kan være medvirkende til, at der bygges

bro fra det samfund man er rundet af og til det, man nu er en del af.

Modersmålsundervisningen på Strandparkskolen har en tredje dimension. Mange af skolens elever kan kun dårligt kommunikere med talesprog. De arbejder med tegn-til-tale, der mange gange sker gennem leg. Det er svært at evaluere elevernes sprogkundskaber alene med sprogtest. Der gemmer sig et ordforråd hos eleverne som ikke kommer på tale. Kendskab til elevernes ordforråd på deres modersmål og dansk er en dobbelt gevinst under undervisningen.

Fortsættes side 25

Børn af indvandrere med handicap

Indvandrere føder også børn med handicap, der har behov for særlig støtte. At der skulle fødes flere børn med handicap af forældre med anden etnisk baggrund end danske forældre, det holder ikke, understreger Jamal. Men der kan være udfordringer i arbejdet med børn af anden etnisk baggrund, der gør, at de kan virke mere synlige.

Mange af forældrene (indvandrere) har ikke gået i dansk skole, og kender ikke skolesystemet, og måske slet ikke specialundervisning. De har i høj grad brug for information. Dertil kommer, at de kan blive ekskluderet fra deres eget familienetværk. Jamal giver et eksempel, at en pakistansk familie ikke kan have deres handicappede barn med til arrangementer i det pakistanske netværk, det gør dem endnu mere ekskluderet. Noget af eksklusionen skyldes også

det at have et barn med handicap. Det kan medføre et følelsesmæssigt nederlag, også fordi der ikke er så mange at tale med, ikke nogen at trække på fra deres bagland, der er langt væk i hjemlandet. Specialister som psykolog, talepædagog, sundhedsplejerske, speciallæge og vejleder med anden etnisk baggrund er en stor mangelvare på specialskoler.

Forældresamarbejdet i kulturel forståelse

Forældresamarbejdet er så vigtig en del af undervisningen, siger Jamal. Den ville blive bedre, hvis vi havde et forstærket samarbejde.

Jamal oplever, at der er hos mange specialister er afstand mellem forståelse af det sproglige, kulturelle og følelsesmæssige, som gør, at de har svært ved at tage stilling

Fortsættes side 26

til, hvordan man skal håndtere nogle af de kritiske situationer i skolen. Man bliver en anelse forsigtig og går ind i arbejdet med tvivl om, man skal sige det, eller hvordan man skal sige det. Når det gælder forældre med anden kulturel baggrund end dansk, går rigtig mange forsigtigt ind i samarbejdet. Det gælder, når der skal tales om diagnosticering, når der henvises til psykolog, talepædagog eller ja også til tandlæge. Der er en vis tilbageholdenhed med at sige det vi er nødt til at sige og nødt til at gøre.

Mange forældre møder med baggrund i deres kultur f.eks. børnehaven, skolen m.m. som dem der er specialister, dem der ved, hvad der skal gøres, som vi andre kender fra vores møde med hospitalet. Det må vi tro på, at de ved, hvad de gør. Men når det gælder deres børns udvikling, uddannelse og opdragelse, skal vi lære forældrene, at de er vigtige medspillere i arbejdet med deres barn.

Det, at fastholde forældre i, at de har en rolle i deres barns liv i børnehaven og skolen, er meget afgørende, siger Jamal, og må ikke tabes. Hvis en handling ikke lykkes er det meget vigtigt at følge op på den, evaluere hvad er det der faktisk skete. Der er tale om en særlig opmærksomhed, hvor man skal bygge bro mellem kulturer. Hvis det ikke lykkes får man et svækket forældresamarbejde, det får eleverne ikke nogen gavn af. Der er behov for dette samarbejde ikke kun når det gælder småbørn men hele vejen op til ungdomsuddannelser og videre.

Jamal Bakhteyar fortæller: "Når jeg er til møde med to-sprogsforældre alene eller sammen med andre kollegaer, så lægger jeg altid en strategi. Hvad er de vigtigste ting, jeg har brug for at fortælle dem, og hvilke oplysninger har jeg brug for fra dem i den givne situation og tid? De skal få indtryk af, at de er lige så meget ekspert i deres barn

som vi er. Det kan godt være at to-sprogsforældre ikke kender til uddannelsessystem og diagnoser m.m., men de kan fortælle os rigtig meget om deres eget barn.

Sproget

Tosproget

Tosproget er en betegnelse der oprindeligt knytter sig til fremmedarbejdere, gæster, indvandrere og flygtninge der ikke har dansk som modersmål. Begrebet optræder hovedsageligt inden for skoleverdenen, hvor børn, med andet modersmål end dansk, har behov for at få undervisning i sit sprog, som dansk-talende har dansk som fag.

Selv om det at være tosproget kan være en person fra lande omkring os, der ikke kan tale dansk, knytter betegnelsen sig i almindelighed til mennesker fra områder, hvis sprog og kultur de fleste synes er fremmed, og hvor religionen for det meste er islam.

Sproget om nydanskere

Fremmede, indvandrere, flygtninge er de blevet kaldt, og selv nu med tredje generation kalder man dem meget ofte for andet end danskere, hvad de er.

Vi har tilsyneladende et behov for at betegne dem særligt, når vi skal omtale dem i de konflikter, hvor de er involverede. Med tredje generation taler vi om mennesker med anden etnisk baggrund. Nydanskere kaldes de for, og det er måske det bedste bud nu, hvor selv "gamle-danskere", der flytter til en ny egn, først med deres børn eller børnebørn er endelig accepteret.

Idræt for udviklingshæmmede!

Nye brochurer og åbent hus på Idrætsskolen !

Idrætsskolen er et undervisningstilbud til voksne udviklingshæmmede elever, der går på skolen i et skoleår, i dagtimerne fra 9.00 til 14.00 hver dag. Det nye skoleår begynder mandag d. 17. august 2015, og slutter fredag d. 17. juni 2016.

Skolen ligger i dejlige lokaler på 1. sal i Grøndal Centret.

**Vi afholder idrætsdag/åbent hus for alle interesserede ansøgere
torsdag d. 29. januar 2015 kl. 09.00-15.00.**

Hvis du har lyst til at søge ind, skal du ringe efter en brochure, og sende en ansøgning ind til os **senest fredag d. 27. februar 2015.**

Hvis I ønsker yderligere oplysninger om Idrætsskolen, se på vores hjemmeside:
www.idraetsskolen.net - mail: info@idraetsskolen.net
eller ring på tlf. 38 88 28 46.

IDRÆTSSKOLEN
FOR UDVIKLINGSHÆMMEDE

Hvidkildevej 64 · 2400 København NV · Tlf 38 88 28 46

Kronik

Hvem tager det demokratiske ansvar, når ingen vil tage det politiske ansvar?

Af Lena Rosenkilde

Hvis man spørger Københavns Kommune, hvorfor de behandler sårbare medborgere med hårde nedskæringer, svarer de, at det er de vilkår, der er udstukket fra regeringen. Spørger man regeringen, er deres udmelding, at det er kommunernes ansvar at prioritere efter gældende lovgivning.

Hvem skal man så henvende sig til, hvem skal man rette sin kritik og frustration mod, når man føler sig marginaliseret og uretfærdigt behandlet?

Jeg er mor til en ung mand på 28 år med Downs syndrom og har selv arbejdet mange år i specialområdet, først som pædagog og senere som speciallærer og tale-hørelærer.

Jeg fødte min søn i midt-firserne, hvor sørforsorgen var udlagt i 1980 og amtskommunerne havde overtaget ansvaret og havde til hensigt at integrere de socialpolitiske tilbud i den offentlige service generelt.

I samme periode flyttede mange voksne handicappede fra store centrale institutioner til mindre bofællesskaber, pensionater, familiepleje og børn flyttede hjem til deres forældre med henblik på at integrere de pågældende i det øvrige samfund.

Som forældre til vores søn med Downs syndrom, oplevede vi, som alle forældre i samme situation, et virvar af følelser. Hvad skulle der ske med vores lille barn? Hvilket liv ventede der ham? Hvad med os som

forældre? Hvad med vores andre børn? Hvad ville andre mennesker tænke om os nu? Hvordan skulle vi takle denne uventede og forfærdeligt skræmmende livsændring?

Som kæmpekontrast til det mange familier oplever i dag, så blev vi vejledt og hjulpet med alt der omhandlede ansøgninger om merudgiftsydelse og tabt arbejdsfortjeneste. Vores sagsbehandler gjorde fra start et stort stykke arbejde for at lære os at kende og for at afdække, hvad vi som familie havde brug for af psykologisk og økonomisk støtte, for at vi kunne få en hverdag til at hænge sammen med vores lille søn.

Dette stykke forarbejde gjorde, at vores socialrådgiver over årene ikke behøvede at bruge særlig meget tid på os, når vi indimellem ringede for råd og vejledning, for hun vidste hvem vi var, og hun kendte vores søns ekstra behov og kunne på den måde hurtigt lægge til eller trække fra. Vi havde den samme rådgiver i mange år.

Når jeg tænker på, hvor hurtigt vi sammen fik "klaret paragrafferne", så vil jeg umiddelbart påstå, at denne form for sagsbehandling på sigt må have været billigere, end den sagsbehandling der bliver praktiseret i dag. Samtidig vil jeg understrege, at vi blev behandlet med forståelse og respekt.

De socialrådgivere jeg kender, mener, at deres fornemmeste job er at medvirke til en positiv forandring for deres borgere,

Fortsættes side 31

og de synes det er rigtig svært og meget stressende at være underlagt kommunens prækodede løsninger, som den institutionelle ramme sætter lige nu.

I dag bruger kommunens skiftende socialrådgivere/sagsbehandlere/studiemedhjælperne oceaner af tid og ressourcer på at indhente oplysninger fra læger, fysioterapeuter, lærere mm. for at få oplysninger om det enkelte barn med handicap og for at konstatere, at det som forældrene søger af merudgifter til deres barn – nu også er rigtig!

Handicapcenter København er til forskel fra tidligere opdelt i afdelinger: HKY (Handicapkompenserende Ydelser), BFE (Børnefamilie enheden) og THJ (Teknik og Hjælpemidler). Afdelingerne indgår ikke i et tværfagligt samarbejde med de enkelte familier men arbejder som selvstændige enheder. Dette saboterer muligheden for en helhedsorienteret tilgang til familiernes individuelle ressourcer og udfordringer, og kvaliteten af indsatsen sikres ikke, når der foretages mangelfulde socialfaglige vurderinger.

I netværket med andre familier, der har et barn med handicap, kunne vi skrive en bog om groteske eksempler på kommunens "kontrolvirksomhed".

Det kunne f.eks. være: En lærer blive bedt om at tælle, hvor mange engangskum-vaskeklude der bruges til at vaske en ung multihandicappet pige, når hun har menstruation - for at kontrollere om familien bruger for mange. Eller at en lærer skal tælle, hvor mange bleer en ung multihandicappet dreng bruger i løbet af skoledagen!

Hvad er det egentlig kommunen regner med? At forældrene sælger bleer og engangskum-vaskekludene videre? Hvor nedværdigende kan det blive?

Der er også mange kontrolspørgsmål

til lærere vedr. slidtage på sko og tøj – er det rigtigt, at den og den elev slider mere på tøjet end et jævnaldrende barn uden handicap?

Mange af vores elever har livsvarige funktionsnedsættelser, hvilket vil sige, at de livet igennem vil være handicappede. Alligevel oplever mange forældre, at sagsbehandlingen af merudgifter, og tabt arbejdsfortjeneste skal genforhandles hver 3. mdr. under begrundelsen: "Hvis noget skulle have forandret sig"!

Samtidig oplever mange forældre, at Københavns Kommunes Handicapcenter er begyndt at bruge en kriminaliserende retorik i deres skriftlige henvendelser, efter at de nu får gennemgået deres udbetalte hjælp af kommunens "Task Force" - et ord man almindeligvis hører i forbindelse med politiets indsatser, - med tilbagemeldinger som: "hvad de har ret til" - "ikke ret til" - "det er strafbart at..." Det minder mest af alt om en dårlig krimi.

Jeg synes, det giver udtryk for et sørgeligt og negativt menneskesyn!

For rigtig mange forældre er Handicapcenter København blevet en stressfaktor i deres liv i stedet for at være et redskab til at understøtte, hjælpe og afhjælpe dem og deres børn i en meget vanskelig livssituation.

Som speciallærer må jeg tilføje, at jeg ser det som yderst problematisk, at vi som undervisere skal indblandes i handicapcenterets økonomiske sagsbehandling, især når den ødelægger den nære relation mellem lærer og forældre, når der f.eks. gives afslag på baggrund af skolens svar. Vi er uddannet til at undervise og udvikle vores elever i samarbejde med deres forældre.

De sidste par år er især gruppen af forældre til børn med handicap, blevet udråbt

Fortsættes side 33

III. Ellen Georg.

som en af de væsentligste årsager til den pressede økonomi i Københavns Kommune.

Det hele startede, da Københavns Kommune i 2008 fik nyt revisionsfirma. Revisorerne fra Deloitte mente at kunne påpege et massivt antal fejl i sager om tilskud til familier med handicappede børn. Kommunes myndighedschef Vibeke Ries har i den forbindelse udtalt: "at der i nogle tilfælde var blevet udbetalt for meget, og at der manglede dokumentation. Forældrene søgte, og sagsbehandleren vurderede, hvad der skulle gives, uden at hente oplysninger fra andre parter, for eksempel skolen, lægen, hospitalet eller andre institutioner. De troede på forældrene og satte ikke for mange spørgsmålstejn".

Hvis kommunens egen myndighedschef offentligt udtaler sig således, så kan man jo godt forstå, at almindelige borgere, som ikke kender så meget til området, tænker, at forældre til børn med handicap bare "skovler" ind.

Det virker desværre som om, at de regler, medarbejderne i Handicapcenter København er blevet sat til at administrere, ofte hviler på kontrol af og mistilid til forældrene, hvilket åbenbart passer fint sammen med regeringens indgang til problemløsning! Det skriger jo til himlen, når Danmark i 2009 netop underskrev FN-menneskerettighedskonventionen for at sikre, at mennesker med handicap fortsat

Fortsættes side 34

III. Ellen Georg.

skulle have de samme menneskerettigheder som alle andre borgere. FN-konventionen er et vigtigt signal om, at den rette kompensasjon og ligebehandling er en menneskeret.

Hvis man rent professionelt kigger på udtalelserne, så har Vibeke Ries, på bekostning af forældre og deres børn med handicap og sagsbehandlerne i Københavns Kommune, "forklaret" noget af "skylden" til den dårlige økonomi i kommunen.

Set fra en mere nuanceret vinkel end Vibeke Ries' og Københavns Kommunes, så har sagsbehandlerne netop arbejdet med det, de er uddannet til – at vurdere den enkeltes families behov - ud fra et bredt professionelt kendskab!

Gruppen af forældre med børn med handicap, er et bredt udsnit af den danske

befolkning, og der skal ligesom i resten af befolkningen, nok findes en enkel "Borkarøver" eller to, men at mistænkeliggøre en hel gruppe mennesker og planlægge sagsbehandlingen ud derfra er rigtig skidt.

Det er vigtigt at stat og kommuner er sig bevidste om, hvilken retorik de bruger om samfundets borgere, der har brug for hjælp og støtte, for kedelige udtalelser kan hurtigt forgrene sig til befolkningen på en sådan måde, at empati afløses af kulde og ufølsomhed. Stat og kommuner skal være forgangsmænd for den gode tone, så de ikke er med til at marginalisere og isolere den gruppe af borgere, der mere end nogen andre har brug for samfundets hjælp.

Hvis vi ønsker et velfærdssamfund, der også giver de mest sårbare af vores med-

borgere mulighed for en værdig tilværelse med udviklingsmuligheder og interaktion, så kræver det en prioritering af den nødvendige økonomi.

Det handler om et menneskesyn, der bygger på respekt, åbenhed og tillid, og det handler også om, at den danske stat tager det politiske og demokratiske ansvar, når det drejer sig om borgere der har brug for hjælp.

Som et demokratisk land kunne Danmark jo overveje, at hjælpen og støtten til sårbare mennesker i det danske samfund, er så grundlæggende vigtig, at den ikke kan overlades til kommunernes forskellige kultur og holdning – men at det er et statsansvar, at alle mennesker får samme fundamentale rettigheder opfyldt.

Note

Som det fremgår af denne kronik, har det ikke været let at komme igennem til Handicapcentret i København. Pårørende og handicaporganisationer har gentagne gange gjort opmærksom på de ikke acceptable forhold. Kommunen har heldigvis selv iværksat en undersøgelse, som peger på, at der har været mangler, og det er vores håb, at kommunikationen med Handicapcentret bliver bedre fremover.

Red.

Klumme Om sproget

Af Lasse Rydberg

Forleden faldt jeg over et nyt ord: **Forventningsafstemning**. Det optrådte i skoleverdenen i en sag fra Odense. Det er et eksempel på, hvordan sproget ændrer indhold, og hvor selv enkelte ord signalerer, hvad nye tider går ud på. I fagbladet Journalisten omtales det som "det nye buzzword", hvem kræver hvad? Og fra hvem? Og hvornår?

I en samtale med nogle venner fortæller de om en lærer, der på et læremøde har bidraget med sin mening om det, der var til debat, netop det man forventer af deltagerne på et sådant møde. Efterfølgende blev vedkommende af skolelederen indkaldt til en samtale, hvis intension var **forventningsafstemning**. Det fremgik af samtalen med mine venner, at den pågældende lærer ikke var den eneste, der havde været til **forventningsafstemnings-samtale**. Det gav anledning til bekymring.

Når jeg har valgt at tage ordet i en klumme om sproget, skyldes det, at man ved opmærksom avislæsning hele tiden støder på nye udtryk eller ord-konstellationer, der er opfundet som spin eller, som i dette tilfælde, afslører ændringer i skoleledelsen med læreres mindre indflydelse på deres

arbejde - vi ved fra debatten om den nye skolereform, at skolelederen har fået øgede beføjelser.

Ordet giver også anledning til erindring, var det ikke en "forventningsafstemning", man som barn mødte, når man blev sendt til inspektøren? Er det blevet lærernes tur?

Sproget er ikke kun et spejl af tiden, som jeg antyder, men også et kompas der har en retning, det sætter en kurs. Denne kurs kan være svær at se lige nu, men den kan antyde, at der er skoleledere (forhåbentlig ikke mange) der har forstået deres rolle, som om det er dem, der sætter dagsordenen for "deres skole".

I skolen, i videnskaben og i samfundet har vi erkendt, at uenighed og dialog er drivkraften i et samfund i udvikling med demokrati. I psykologien og pædagogikken er faglig uenighed nærmest en naturlov, hvis vi som mennesker skal ses og forstås så sammensatte, som vi er.

Det er en befrielse at vide, at der bl.a. i Københavns Kommune er indgået en forståelsesaftale med lærerne, hvor der står, at man "skal tilstræbe en professionel faglig uenighed".

Best Buddies

I Best Buddies danner vi venskaber mellem mennesker med udviklingshæmning og mennesker uden udviklingshæmning. Har du lyst til at få en ny ven gennem Best Buddies, eller vil du høre mere, så kontakt Pernille Hansen fra Best Buddies på tlf. 2341 4456 eller læs mere på vores hjemmeside: www.bestbuddies.dk

Medlemskontingent: sæt venligst X

- Årligt med blad 300 kr.
- Årligt for par med blad 425 kr.
- Årligt uden blad 175 kr.
- Livsvarigt med blad (enkelt person) 3.500 kr.
- Årligt for forening med blad 800 kr.
- Årligt abonnement 300 kr.

Pensionist/studerende *)

- Årligt med blad 150 kr.
- Årligt for par med blad 225 kr.
- Årligt uden blad 75 kr.
- Livsvarigt med blad (enkelt person) 3.500 kr.

Betal først, når girokortet modtages.

Firmamedlemskaber

- Alm. med blad 800 kr.
- Guldmedlem med blad (pr. år) 5.000 kr.

Et Guldmedlem får ret til at bruge LEVs logo samt at blive nævnt på LEVs hjemmeside.

Undertegnede ønsker at blive medlem af **LEV København**

*) Angiv her hvilket år du forventer at afslutte dit studie: _____

SKRIV VENLIGST MED BLOKBOGSTAVER:

Navn: _____

Evt. samlevers navn (parmedlemskab): _____

Adresse: _____

Postnummer: _____ By: _____

Telefon: _____ E-mail: _____

Landsforeningen LEV er interesseorganisationen, der siden 1952 har arbejdet for at forbedre udviklingshæmmedes vilkår.

Landsforeningen LEV · Blekinge Boulevard 2 · 2630 Taastrup
Tlf. 3635 9696 · Fax 3635 9697 · E-mail: lev@lev.dk · URL: www.lev.dk

Blekinge Boulevard 2, 2630 Taastrup

Sendes ufrankeret
Modtageren
betaler portoen

Landsforeningen LEV
+ + + 24301 + + +
0893 Sjælland USF B